RAHEL

Kaie Rang

Kaantel kasutatud foto autor: Kaie Rang

Toimetaja: Heli Hallik

Küljendaja ja kujundaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-88-7

Trükk: Arial Bold PRINT

2026 Pärnu

Kirjastus Hea Tegu

www.fil.ee

Armas kullapai!

Pühendan teose „Rahel" Sulle, kes Sa inspireerisid ühe ääretult sügava, valusa ja tohutult sünge aruteluga mind seda teost kirjutama. See vestlus, mis tõi nii mõneski aspektis meie hingedele sünge varjundi, ja silmadesse pisaraid, puudutas mind südamepõhjani. Aitäh, et oled selline nagu oled – nii sügav ja sünge! Aitäh, et usaldasid mind ja end avasid! Aitäh, et sündisid! Tänu Sinu olemasolule sai sündida ka see teos – „Rahel".

Aitäh, aitäh, aitäh!

1

„Rahel, võta vabalt, lase end lõdvaks ja naudi pidu!" hüüti mulle lõbusas toonis. Hüüdjaks oli minu enda sõbranna Maribel, kelle pikad musta värvi juuksed olid seotud kaunilt hobusesabasse, näkku oli tehtud õhtu kauneim meik ja huuledki võõbatud tulipunaseks. Ta – Maribel – oli kutsunud mind oma majapeole, et saaksin tutvuda tema kaudu uute inimestega. Mingil põhjusel oli sõbrannale jäänud minust arusaam, et olen liiga antisotsiaalne ning vajaksin rohkem suhtlemist, inimestega lävimist. Ometigi oli see viimane asi, mida tegelikult sisimas teha tahtnuksin. Inimesed pigem ajasid mind närvi, kettasse, sest enamus neist tundusid nii rumalad, kuidagi nii tüütud, jalus tolknevad. Võib-olla olin harjunud olema üksi, ainult iseenda mõtetega, iseenda tunnetega, arvestamata teiste inimeste emotsioonide ja olemasoluga. Selline üksik olemine, see sobis mulle. Ka minu välimus oli tugevalt kooskõlas sisemise poolega – *tomboy*lik riietusstiil koos lohvakate riietega, tätoveeringud kehal, kätel ja kaelal. Olles 29-aastane brünett neiu, olin lasknud stiili rõhutamiseks lõigata enda juuksed lühikeseks, omades nii side- kui undercut lõikust. Ei olnud puudu ka minu näost neet – septum. Niiviisi rõhutades enda sisemist ükskõiksust ka väljapoole, ja olles mina ise – ülbe ja impulsiivne, raevukas – suutsin hoida ebavajalikud ning tüütud inimesed enda elust eemal. Ma lihtsalt ei viitsinud tegeleda kogu selle inimjamaga, teiste tunnete ja draamadega. Hoolimata minu sõbranna lootusest, et äkki tema majapeol langetan enda kriitilise meele, olin saabunud Maribeli juurde hoopis teisel põhjustel – alkohol. Oo, kuidas armastasin ma juua alkoholi. See oli miski, mis aitas tuimestada

igapäevaseid elumuresid, vaigistada sisemisi mõtteid ja valu. Alkohol oli miski, mida pruukisin üsna tihti, kas siis seltskonnas või üksi. Ja nii ka Maribeli juures, seisin parajasti köögi ja elutoa vahelisel ukselävel nõjatudes ükskõikselt uksepiida vastu, ühes käes Captain Morgani rummipudel, mis oli juba pooleldi tühjaks joodud, teine käsi aga puhkas sügaval püksitaskus. Pilk, mis oli täis ükskõiksust, oli suunatud elutoas istuvale tundmatule neiule, kes oli sellesse seltskonda kuidagi ootamatult ilmunud ning klappis kõigiga kuidagi väga hästi. See lühikeste juustega punapäine, tätoveeritud neiu, kelle huuled olid tulipunased ning neil ilutses vertical labret, oli kui sotsiaalne liblikas. Tema rõõmsameelsus, tema energilisus ja hoiak ajasid mind endalegi ootamatult närvi. Nimetu naine minust eemal tekitas rahutust ja kärsitust. Tundsin, kuidas selles naises oli midagi sellist, mis mulle justkui ei meeldinud. Ma ei osanud seda seletada, miks ma end ühtäkki nii rahutult, närviliselt ja ülbelt tundsin.

„Rahel, mis sul on selle naisega?" uuris sõbranna, kes oli märganud minu raevukat pilku tundmatul punapeal. Vaikisin. Mul ei olnud talle midagi vastata. Tõstsin rummipudeli suu juurde ning võtsin sellest paar suurt lonksu puhtalt.

„Ah, mis sa siin ikka mossitad. Suhtle natuke. Oota, las ma tutvustan sind talle," lausus Maribel kavalalt naeratades ning juba ta hüüdis üle terve toa toda silmapaistvat sotsiaalset liblikat:

„Karina, tule siia, ma tahan sulle kedagi näidata." Neiu, keda kutsuti, vaatas rõõmsal pilgul minu sõbrannat. Seejärel tõusis ta diivanilt ning kõndis, kergelt purjakil olles, meieni.

„Saa tuttavaks, tema on Rahel. Meie kõige antisotsiaalsem inimene kogu seltskonnas," tutvustas mind Maribel. Karina, kes oli olnud hetk tagasi minu jaoks täiesti tundmatu ja nimetu, ulatas sõbralikult oma terekäe. Põrnitsesin seda kaunist ja seksapiilset punapäist naist enda ees. Märkasin, et Karinal olid kaunid

hallid silmad, mis sillerdasid ja särasid nii lootusrikkalt, õnnelikult. Nähes seda pilku Karina silmis, tajusin, kuidas ärrituvus minus veelgi kasvas. Temast õhkav rõõmsameelsus tekitas okkalisust. Ma ei teadnud miks, kuid sellele naisele terekäe vastuandmine tundus mulle nii vastumeelne.

„Ma ei tereta igaühte," vastasin ükskõikselt, kergelt üleoleval häälel.

„Rahel, ole viisakas, palun," manitses peo perenaine, kes seejärel müksas mind õrnalt oma küünarnukiga ribidesse.

„Ära pane tähele, Karina! Ta ongi vahel selline porisev porikärbes," üritas Maribel olukorda veidike sõbralikumaks siluda. Punapäine Karina naeratas sõbralikult, langetas mulle pakutud terekäe ning sõnas lõõpival toonil:

„Eks pool pudelit rummi ära kaanides võibki end porisevaks kärbseks juua. *Been there, done that*."

„Sama, Karina, sama!" hüüatas peoperenaine, vaadates vilksamisi oma pilguga mind, misjärel patsutas ta sõbralikult mind seljale. Seejärel kõndis ta meist eemale teiste külalistega vestlema. Karina, see seksapiilne naisterahvas, vaatas naeratades oma kaunite silmadega mulle otsa, misjärel üritas vestlust alustada:

„Sul on äge stiil. Mulle meeldivad su tätoveeringud kätel," misjärel sirutas automaatselt Karina oma sõrmed minu parema käevarre poole, millel ilutses tätoveeritud vikatimees. Sellel tätoveeringul on surma käsi sirutatud välja tema ees põlvitava väikese kaitsetu tüdruku poole. Tüdruku enda väljasirutatud peopesades tuksub tema siiras ja habras süda, pakkudes niimoodi oma elu surmale. Väikese tüdruku selja taga aga seisab surmast suurem valges rüüs olevus, kes on sirutanud omakorda enda käe vikatimehe poole, takistamaks tollel tüdrukut puutuda. See tätoveering oli ja on mulle väga oluline, väga

südamelähedane. Ning sel momendil, kui Karina pehmed sõrmed libistasid üle minu tätoveeringu, tajusin, kuidas tahtsin lihtsalt põgeneda. Süda rinnus hakkas taguma, rahutus hinges kasvas väljakannatamatuks. Tundsin end ühtäkki kuidagi nii kaitsetuna, nii väikesena, samas mässumeelsena. Tõmbasin oma käe Karina puutehaardest ära, vaatasin vihasel pilgul talle altkulmu ning sõnasin:

„Ära katsu, mis pole sinu oma!" misjärel võtsin veel paar-kolm suurt lonksu oma teises käes olevast rummipudelist. Seejärel viskasin täie raevuga pudeli otse Karina jalge ette kildudeks. Ühtäkki kogu rahvas vaikis. Kõik pilgud olid suunatud minule.

„Nagu ikka, olen mina see must lammas, keda vaadata," pomisesin vihaselt omaette. Sammusin kiirelt esikusse, haarasin nagist musta lohvaka dressipluusi, ajasin selle kiiruga endale selga, tõmbasin kapuutsi pähe ning hakkasin välisuksest väljuma, kuid hetk enne väljumist peatas mind Maribel.

„Kuhu sa lähed, Rahel?"

„Siit ära! Oli halb mõte siia tulla!" hüüatasin ning juba tormasingi peolt minema öisesse sügisesse. Oli septembrikuu lõpp. Päevad olid veel enam-vähem soojemad, kuid ööd kippusid olema pisut külmavõitu. Kõndisin vihaselt ja sihitult otse pimedatele linnatänavatele. See oli saanud mulle tavaks. Oli tavaline, et kõndisin öösiti, kapuuts peas, mööda kõledaid ja tühje tänavaid sihitult ringi. See olingi mina. Mina oma täies hiilguses, oma täies sünguses. Armastasin omaette olemist, üksinda oma deemonitega silmitsi seismist. Neil hetkil kui kõndisin üksinda pimedas, tundsin, et olen justkui vaba inimeste eelarvamustest ja mõtetest. Et olen vaba inimeste draamadest ja pettumustest. Nagu ennist mainisin, ei sallinud ega usaldanud ma inimesi kuigivõrd. Minu jaoks tundusid enamus inimesed omakasupüüdlikud, kahepalgelised ning valelikud. Kunagi ei võinud teada, kes

kasutab sinu nõrkusi sinu enda vastu. Olin elus nii mõndagi juba näinud ja kogenud, ent usaldus oli miski, mis justkui nõrkadele. Usaldad – saad haiget. Ma ei saanud seda endale lubada. Ei tohtinud lubada. Olin harjunud aastaid elama vaid iseendale, iseenda reeglite, tahtmiste ja soovide järgi. Niimoodi olin kasvatanud endale paksu naha ümbritseva suhtes, otsides ohte ja adrenaliini, trotsides surma. Olin üksik hunt, tahumatu, taltsutamatu, elades nii, nagu ise tahtsin. Ei uskunud headusesse ega armastusse. Ei uskunud, et elu saaks olla midagi paremat kui see, mida juba elasin. Õigupoolest uskusin, et enamus kannavad maske, näidates väljapoole justkui näitlikult ilusat elu, petlikku heatahtlikkust, ehkki tegelikult peitub neis kõigis üks ja seesama inimloomus – eelarvamused, hinnangute andmised, puhas õelus ning omakasupüüdlikkus. Ma ei sallinud neid omadusi. Jälestasin. Mistõttu ka tol õhtul Maribeli juures kohatud Karina ajas oma rõõmsameelsuse, sõbralikkuse ja säraga mind närvi, ärevile ning ülbeks.

Kõndisin öises linnas muudkui aina edasi ja edasi, pöörates kord ühte vahekäiku ja siis teise, kord kõndides majade vahelt läbi, kuni jõudsin linnas olevasse pisikesse metsatukka. Ekseldes endale juba tuttavas metsas neid vanu radu, kus olin mitmeid kordi öösiti jalutanud, muudkui edasi, kummitasid minu peas endiselt Karina säravad hallid silmad. Sellel õhtul kohatud punapeas oli justkui miski, mis jäi mulle kuidagi ebatavaliselt hinge või pähe. Piisas vaid tema ühest säravast pilgust, kui miski minus muutus. Ma ei teadnud, mis see võis olla, mistõttu ajas too tunne närvi ja vihaseks. Mulle ei meeldinud see tunne, mida endaga kaasas kandsin alates Maribeli juurest äratulekust.

„Mine ära mu peast!" laususin vihaselt omaette, sammudes aina kiiremini endale tuttavlikus, pimedusega kaetud metsatukas. Oi, kuidas ma vihkasin seda arusaamatut tunnet. See tunne oli võõras. Ma ei olnud varem end niimoodi tundnud. Mitte iialgi,

mistõttu mida rohkem Karina pilk mu silme ette aina uuesti esile kerkis, mida rohkem meenutasin Karina õrna ja pehmet puudutust endale olulise tätoveeringu peal, seda enam tajusin end ärevil, närvis ja vihasena. Seda enam tõusis minu sisemine raev, mäss. Seda enam kinnitasin endale, et Karina-sugused inimesed ei ole head inimesed. Nad on kui saatanad inglinahas – nõiuvad sind oma sarmiga, paistes välja kui imelised inglid, ometigi nende sisemus on puhas saatan. Olin selles nii veendunud, mistõttu üritasin sel õhtul iseenda meeltega võidelda. Jõudes oma lemmikpaika – metsa sees oleva vana lagunenud purskkaevu ja sealsete kõrgete kuuskedeni – võtsin istet ühe suure puu all. Sobrasin mõne sekundi püksitaskus, otsides telefoni. Telefon kätte saadud, tõmbasin selle taskust välja ning piilusin kellaaega – 4:30 hommikul. Teadsin, et kella 12 paiku päeval oli planeeritud mul uus tätoveeringu sessioon juba minule tuttavaks saanud Raineriga, mistõttu oleksin pidanud kõndima hoopis oma ühetoalisesse korterisse enda pohmelust välja magama, ent see oli viimane koht, kuhu minna tahtnuksin. Viskasin end, kapuuts endiselt peas, suure kuuse alla pikali ning vaatasin tolle puu pimedusse mässitud kuuseoksi. Tajusin, kuidas alkohol veres suutis ühel hetkel uinutada kogu sisemise mässu ning tuua raskuse minu silmadele. Vajusin ühtäkki sügavalt magama.

Kostus kaunis heli. Avasin vaikselt silmad ning märkasin, et olin endiselt oma lemmikpaigas – vana lagunenud purskkaevu juures. Üks pisikene kuid tegus linnukene siristas juba mind äratades oma imekaunist viisijuppi. Päikesekiired tungisid kuldselt metsast läbi, pannes minu ümber oleva jaheda udu eriliselt silma paistma. Tundus, et päike oli tõusnud juba üpriski kõrgele. Viskasin kellaajale pilgu – 9:58. Teadsin, et pean ajama oma külmast väriseva keha ja tagumiku maast lahti ning seadma sammud oma ühetoalise korteri poole, et tätoveeringu

sessiooniks end valmis seada. Mõeldud-tehtud ja juba kõndisingi, kergelt veel tuikudes, kodu suunas. Tatsates mööda päikesekullaga kaetud ja inimestest pungil olevaid linnatänavaid, jõudsin enda kortermajale aina lähemale. Paigake, kus vahel peatusin, et magada, ei olnud eriti uhke. Vastupidi, pigem vajas see korter remonti ning uuenduskuuri. Kuid mind ei häirinud seintelt mahakooruv tapeet ega hallitus nurkades. Mind ei häirinud see, et aknad võisid läbi lasta tuult ja külma. Ei, mind ei häirinud selline korter, mis ei kuulunud isegi mulle. Mind ei häirinud, sest mind lihtsalt ei huvitanud mugavus.

Jõudes oma kortermaja ette, mis asus ühes vanas kahekorruselises kuue korteriga majas, avasin kiibiga kortermaja ukse ning astusin esimesel korrusel asuva korteriukse ette, mis oli minu peavarjuks. Keerasin ühe väga päevinäinud võtmega tolle välisukse lahti. See vajus krigisedes lahti ning vastu vaatas pime ja tolmune tuba. Kõndisin ükskõikselt korterisse, sulgedes enda järel ukse.

„On omajagu päevi möödas, mil taas viibin siin korteris," mõtisklesin endamisi. Kõndisin akende juurde ning tõmbasin katkised, halli värvi räbaldunud kardinad akende eest, et päikesekiired saaksid tuua räämas korterisse killukestki valgust. Korter, milles peatusin, ning kus asetses vaid üks suur päevinäinud voodi ning köögi moodi moodustis, kuulus minu sõbrale Markole. Meil oli temaga kokkulepe: nimelt maksis Marko kommunaalid kõik ise, kuid soovis, et ma aeg-ajalt temalt narkootikume ostaksin ja neid tarvitaksin. Kuna olin niigi tuttav aastaid olnud esctasy ja LSD-ga, tarbides neid vastavalt vajadusele, tundus omal ajal selline pakkumine Marko poolt väga ahvatlev olevat. Ja nii võtsingi narkodiilerist sõbra variandi minevikus vastu, mis võimaldas elada samal ajal tema tühjaks jäänud remonti vajavas korteris. Sellest mulle piisas.

„Oh, pean kiirustama," mõtlesin endamisi. Jalutasin uimaselt veneaegse ja uriseva külmkapi juurde ning avasin selle. Lehk, mis sealt tuli, oli kõike muud kui meeldiv. Lisaks laius külmikus täielik tühjus. Ainult vanaks läinud kohupiim ja mõned hallitama läinud puuviljad vedelesid seal tuimalt ning ootasid prügikastiga kohtumist.

„Persse küll, mitte sittagi pole süüa. Hea küll, käin pesus ära ja siis jooksen kiirelt poest läbi," arutlesin, lükkasin pauguga külmkapi ukse kinni ning võtsin suuna päevinäinud dušinurga poole. Vannituba, milles parajasti viibisin, oli näinud ajaga nii mõndagi. Küll oli seal tarvitatud salaja *ecstasy*t ning magatud vetsupoti najal oma alkoholiuimast pead välja, küll oli seal mõni paarike pidude ajal enda seksuaalseid vajadusi rahuldanud ning mõni Marko sõpradest ka saanud amfetamiinist üledoosi. Hetkest, mil sõber andis loa selles korteris ööbida, lõppesid ka peod. Sellest hetkest on see vannituba olnud minu privaatruum, puhas rüvetamistest. Wc-pott, mis asub ukse suhtes vasakul pool, on tüüpiline valge vesiklosett, mille prill-laud vineerist. Otse vetsupoti kõrval asetseb vana veneaegne kraanikauss koos veneaegsete kraanidega, millel on ristikujulised keeratavad nupud. Kraanikausi kõrval paremale poole aga jääb dušinurk koos päevinäinud malmvanniga.

Kõndisin vannituppa, võtsin oma määrdunud riided seljast ning viskasin need vannitoa põrandale hunnikusse. Seejärel ronisin otse määrdunud vanni, keerates samal ajal dušisegistit. Puhas ja soe vesi hakkas voolama otse lühikestesse juustesse. Soojad ja mõnusad veepiisad langesid põskedele, rindadele, sealt edasi juba minu naba suunas. Seejärel kukkusid nad alla, et koos teiste piiskadega otse kanalisatsiooni libiseda. Haarasin nurgas asetsevalt šampoonipudelite riiulilt päevinäinud lilla svammi ning tegin selle märjaks. Seejärel pigistasin ohtralt meeldivalt

lõhnavat dušigeeli otse pesukäsnale. Libistasin sellega üle kogu oma palja ihu, üle tätoveeritud naiseliku keha. Vaht kattis mu ihul oleva raagus puu tätoveeringu, mis asetses paremal pool puusadest kuni rindadeni välja, mille okstel istusid rongad. Seejärel mattus mõnusasse ja lõhnavasse vahtu kogu ülejäänud keha – kael, õlad, käed ning lõpuks jalad. Siis panin kiiruga pähe šampooni. Hõõrusin natuke aega, kuni lasin veel uhtuda kogu vahu maha. Kulusid veel mõned minutid, siis olin üleni pestud. Keerasin kõik kraanid kinni, astusin vannist välja ning haarasin nagist rätiku. Keerasin rätiku ümber oma keha. Tatsasin kiiruga elutoa suunas, ent märkasin, et kell oli juba 11:00 saanud.

„Oh sa sitikas, ma jään hiljaks!" hüüatasin, kuivatasin end kiiruga, misjärel haarasin kuskilt põrandalt mingil ajajärgul pestud riided ja ajasin need selga. Nagu mulle ikka kombeks, koosnes terve minu garderoob pigem maskuliinsematest riietest. Seekord lendasid jalga mustad lõhkised stretšpüksid, selga aga sai aetud rock-stiilis uus lohvakas t-särk, mille peale libistasin kiiruga musta värvi kapuutsiga pusa. Jalga ajasin kiirelt musta värvi militaarsed matkasaapad. Saanud riided selga ja jalanõud jalga, otsisin oma voodimadratsi alt sularaha, mida olin sinna mustadeks päevadeks peitnud. Kõndisin kiirelt korterist välja, et võtta suund poodi ning sealt edasi tätoveerimissalongi. Et mitte liialt aega kulutada, tellisin endale takso. Üsna pea jõudis kohale ka minu tellitud transport. Istusin autosse, andsin sohvrile soovitud sihtkoha aadressi, kes vaid noogutas ning juba võttiski suuna linna poole. Viieteistkümne minuti pärast olime jõudnud minu tätoveerijast sõbra salongi juurde. Ent enne veel kui sammud oma sõbra salongi viisin, võtsin suuna otse vastas asuvasse Selverisse. Astusin kiiruga poodi, sammudes sihitult mööda ostukeskust. Kõndisin küll ühes riiulivahes, siis juba teises, kuni jõudsin kolmandasse vahesse. Ma polnud kindel, mida kiiruga kaasa haarata. Ometigi andis kõht korinal teada, et midagi pean kindlasti sööma. Sattusin saialettide juurde, kus

märkasin selles paigas ühte tuttavlikku kuju – Karinat. Seisatasin otse selle punapäise neiu selja taha, põrnitsesin teda sekundi ning sõnasin järsult ja ükskõikselt:

„Jälle sina?" Karina, kes oli ikka veel sama kaunis nagu varem, pööras ehmatusega oma pilgu mulle.

„Sedasama võiksin sulle öelda," vastas seksapiilne naisterahvas vastuseks. Tema pilk oli täis enesekindlust ja seda kummalist sädet, mis oli tal silmis eelneval ööl ka Maribeli juures olnud. Vaikisin ning põrnitsesin altkulmu Karinat, kes oli pööranud oma sõbraliku pilgu tagasi saiatoodetele parajasti midagi otsides. Tundsin, kuidas kogu keha tardus, kuidas ükski jäse ei olnud nõus alluma minu tegelikule soovile lahkuda sellest vahest, või mis veel parem – sellest poest. Lihtsalt seisin seal, põrnitsedes ainiti Karinat, kelle nägu oli kui inglil. Naise hallid silmad sillerdasid poevalguses eriti kaunilt. Jõllitasin ainiti seda müstilist naishinge, kelle ihu, mis paistis eest lahti tehtud punase nahktagi alt välja, tundus nii pehme, kuidagi siidine ja nii õrn. Taaskord tajusin sama tunnet, mida olin tundnud ka peol – närvilisust, rahutust ja ärrituvust. Raev, see kummaline ja arusaamatu raev hakkas hingesopis muudkui aina kerkima, kuni ei suutnud ma enam oma suud kinni hoida.

„Sa käid mulle närvidele. Kas nüüd hakkabki nii olema, et oled just seal, kuhu mina plaanin minna?" uurisin. Karina, kes leidis letist otsitu, pööras oma küsiva pilgu minule, misjärel sammus paar meetrit mulle lähemale nii, et tundsin tema tuttavlikku sensuaalset parfüümi oma ninas. Ta küsis:

„Mis sul minu vastu? Mida ma tegin sulle?"

„Sa käid lihtsalt närvidele," vastasin kiiruga üleolevalt ja ülbel toonil, endiselt Karina hallikaid silmi imetledes. Punapäine neiu vaatas mind mõne sekundi, vaikis ent muigas. Seejärel kõndis ta otse minu kõrvale ning sosistas:

„Ja ometigi vaatasid mind pealaest jalatallani, suutmata oma pilku minult pöörata, mis?" Neelatasin. Tajusin, et olin jäänud tollele naisele nii haledalt vahele.

„Järgmine kord ürita palun varjata seda paremini," jätkas Karina, naeratas võidukalt ning kõndis minust mööda otse kassade poole. Tundsin, kuidas suu tõmbus muigele. Mulle meeldis Karina hoiak vastuseks minu ülbusele. Meeldis imelikul kombel selle naise enesekindlus, kehahoiak ning miimika, mida oli ta selles poes mulle serveerinud. Pöörasin oma pilgu Karina suunas, kes maksis parajasti kassas ning pomisesin omaette, endiselt naeratades:

„Sa ikka oskad, naine ... " misjärel haarasin kiiruga letilt suvalise juustusaiakese ning tormasin samuti kassasse. Minu õnneks või õnnetuseks oli jõudnud see kummaliselt müstiline naine oma ostude eest juba tasuda ning poest väljuda. Automaatselt, endiselt mõeldes Karina terava, kuid tabava ütluse peale, maksin oma ostu eest ning juba sammusingi märkamatult tätoveerimissalongi.

Läks vaid mõni minut, kui olingi jõudnud sõbra Raineri salongi.

„Oli ka aeg. Mõtlesingi, et kuhu sa jäid," tuli sõbra poolt kohe esimene lause, kui tema salongiuksest sisse astusin.

„Mis mõttes? Ma ei hilinenud, ära aja paska mulle," olin segaduses, visates seinal olevale kellale pilgu. Tuli välja, et olin tervelt viisteist minutit hilinenud, ilma seda adumata.

„Kartsin, et sa ei jõuagi," jätkas Rainer, mu ustav tätoveerija, kelle keha kattis üleni nahale pikitud tindikunst. Raputasin pead, istusin kuidagi suvaliselt Raineri ees olevale toolile ning jäin ootama oma sõbra poolt tehtud kavandit.

„Tegin sinu soovitud visandi valmis. Vaata üle, kas see sobib," sõnas mereroheliste silmadega ja tumedate juustega sõber.